

نامه شماره یک اسناد سعدی کوه مُغ

نامه عبدالرحمن صبح به دیواشتبیج

شیماء جعفری دهقی*

چکیده

در سال ۱۹۳۲م. مجموعه‌ای از اسناد در کوه مُغ در شمال غرب تاجیکستان پیدا شد که بیشتر آنها اسناد اقتصادی و تجاری بودند. برخی از این اسناد ساختار نامه دارند و به بایگانی دیواشتبیج، فرمانروای پنجیکنست در سده هشتم میلادی تعلق دارند. این نامه‌ها از چند جهت دارای اهمیت‌اند، از لحاظ زبان‌شناختی، شناخت تاریخ تحول زبان سعدی، آیین نگارش نامه‌ها، مسایل سیاسی، تاریخی و فرهنگی و سایر جنبه‌ها. در این پژوهش، هدف بررسی زبانی و شیوه نگارش «نامه شماره یک» از مجموعه اسناد کوه مُغ است. در این راستا، ابتدا پیشینه این نامه بررسی و سپس به محتوای آن از لحاظ ریشه‌شناسی واژه‌ها و برخی ساختهای زبانی پرداخته شد. همچنین در مواردی، آیین نگارش این نامه با دیگر نامه‌های مشابه به زبان سعدی مقایسه شده است. بررسی این نامه، نشان داد که برخی عبارت‌های مربوط به آیین نامه‌نگاری تنها در این نامه آمده و در دیگر اسناد کوه مُغ مشاهده نمی‌شوند. همچنین نمونه‌ای از فعل مرکب و ساخت توانشی در این نامه معرفی شدند. تاثیر زبان عربی نیز در این نامه مشهود است.

کلیدواژه‌ها: نامه‌نگاری، زبان سعدی، دیواشتبیج، ساخت توانشی، فعل مرکب

* استادیار زبان‌های باستانی ایران، دانشگاه ولايت، ایرانشهر،
تاریخ دریافت: ۱۳۹۹/۰۳/۲۰، تاریخ پذیرش: ۱۳۹۹/۰۶/۰۲

۱. مقدمه

ایالت سغد که از دیرباز بخشی از قلمرو ایرانیان بود، پس از ورود اعراب به این ناحیه فروپاشید و شهرب‌های سغدی استقلال خود را از دست دادند. با ادامه روند پیشروی اعراب، زبان سغدی نیز رو به زوال گذاشت و در بسیاری از ایالت‌های سغد قدیم، زبان ترکی جایگزین سغدی شد.

در سال‌های ۱۹۳۳ تا ۱۹۳۵ م.، باستان‌شناسان روس تعدادی دست‌نوشته در کوه مُغ در شمال‌غرب تاجیکستان پیدا کردند. این اسناد بیشتر به زبان سغدی و مربوط به سده‌های هشتم تا دهم میلادی بود و پژوهشگران آنها را متعلق به گنجینه شاهزاده‌ای سغدی به نام دیواشتیچ شمردند. دیواشتیچ در سال ۷۱۱ یا ۷۱۸ م. فرمانروای سمرقند بود. او برای گریز از دست اعراب به دژی در کوه مغ پناه آورد و اسناد بایگانی خود را در این کوه پنهان کرد. با این حال، اعراب دیواشتیچ را یافتند و زندانی کردند. طبری در وقایع سال ۴۰۴ ه.ق. در زمان حکمرانی سعد بن عمرو حرشی در خراسان ذکری از دیواشتیچ (دیواستی) کرده و می‌گوید:

«دیواشتی دهقان مردم سمرقند بود و نام او «دیواشتیچ» بود و آن را معرب کرده‌اند و «دیواشنی» گفته‌ند. در پایان، «دیواشتیچ» که زندانی بلندمرتبه‌ای نزد اعراب بود، به قتل رسید و سرش به بغداد فرستاده شد» (تاریخ طبری ۱۳۷۴: ج ۹، ۴۰۴؛ قریب ۱۳۷۲: ۲۱-۱).

در مجموعه کاخ او در پنجیکنت، نقاشی‌هایی بر دیوار مشاهده می‌شود که اگرچه به علت آتش‌سوزی واضح نیست، تصویر پادشاهی را در حال تاج‌گذاری نشان می‌دهند. پژوهشگران این پادشاه را دیواشتیچ می‌شمارند (Azarpay *et al.*, 1981: 64-67).

بنابر منابع اسلامی، نخستین لشکرکشی بزرگ اعراب به آن سوی آمودریا به سرکردگی عبیدالله بن زیاد (۶۷۵ م.) در سال ۶۷۳ میلادی انجام شد (اس‌میرنوا ۱۳۹۷: ۲۹۷). قتل قتیبه در سال ۷۱۵ م. و به دنبال آن مرگ خان ترکان شمال در سال ۷۱۶ م. باعث شد تا شاهان و رارودان تلاش کنند تا دوباره از اقتدار خود علیه اعراب استفاده کنند و بنابراین حمایت چینیان را خواستار شدند. در سال ۷۱۹ م. طغادشاه شاه بخارا غورک اخشید سغد و نارایان فرمانروای قوم‌سفرایی را نزد امپراتور چین فرستادند و در نامه‌هایی از چین و از طریق آنها از ترکان خواستار کمک نظامی شدند (Chavannes 1903: 203-205). دیواشتیچ، شاه پنجیکنت، نخست خواست تا با اعراب هم‌پیمان شود. گواه این امر، نامه‌ای است که او

به جراح والی خراسان نوشت و خود را «بنده امیر» خطاب کرد. اما ظاهراً او پس از مدتی از این کار منصرف شد و این نامه در بایگانی اش باقی ماند (اسمیرنووا ۱۳۹۷: ۳۱۴-۳۱۵).
نام عبدالرحمن صبح در ارتباط با حمله اعراب به سعد نخستین بار در شرح لشکرکشی سعید خذینه به ترکان و سغدیان آمده است. این حمله از طریق «کش» صورت گرفت و عبدالرحمن در آن شرکت داشت. در تاریخ طبری نیز نام او یک بار در واقعه سال ۱۰۲ه.ق. (۷۲۰-۷۲۱م.) آمده است و بار دیگر در سال ۱۰۹ه.ق. (۷۲۷-۷۲۸م.) یعنی زمانی که عبدالرحمن به عنوان عامل اسد، پسر عبدالله الکثیری (والی خراسان در سال ۷۲۴م.) در بلخ مقیم شد (تاریخ طبری ۱۳۷۴: ج ۲، ۱۴۹۷). چون عبدالرحمن صبح در لشکرکشی سعید به «کش» شرکت داشت و بعدها در بلخ به کار گمارده شد، به احتمال زیاد، حیطه فعالیت او در این سال‌ها به طور کلی به همین نواحی مربوط می‌شد. طبری ضمن بیان حوادث سال ۱۱۲ه.ق. (۷۳۰-۷۳۱م.)، بار دیگر از عبدالرحمن صبح در شمار مشاوران عملیات نظامی خراسان از او یاد کرده است (تاریخ طبری ۱۳۷۴: ج ۹، ۱۲۵م.).

۱.۱ هدف و روش پژوهش

در این پژوهش هدف بررسی زبانی و شیوه نگارش «نامه شماره یک» از مجموعه اسناد کوه مغ است. برای دست‌یابی به این هدف، ابتدا نامه خوانده و موارد زبانی و دستوری آن بررسی شده است. سپس، شیوه نگارش نامه از لحاظ نحوه خطاب به گیرنده و آغاز نامه و دیگر عناصر بررسی و در صورت نیاز برای روشن شدن بحث، با موارد مشابه در دیگر نامه‌های سعدی مقایسه شده است. روش پژوهش در این مقاله به شیوه توصیفی - تحلیلی است.

۲.۱ پیشینه پژوهش

اسناد کوه مغ نخستین بار در سال ۱۹۳۴م. در «مجموعه سعدی»^۱ منتشر شد. این اسناد شامل هفتاد و چهار متن به زبان سعدی، یک متن به زبان عربی، یک متن به زبان ترکی و چندین متن به زبان چینی است. «مجموعه سعدی» امروزه در موزه فرهنگستان روسیه در سنت پترزبورگ نگهداری می‌شود (Semenov: 2002). از مجموع متون به دست آمده از این منطقه، چند نامه سعدی درخور توجه است. این نامه‌ها را که مکاتبه‌های دیواشتیچ است،

می‌توان نمونه آیین نامه‌نویسی به زبان سغدی در این دوره برشمرد. در میان آثاری که امروزه به زبان سغدی در دست داریم، نامه‌های باستانی نیز به همین سیک هستند.^۲ مقایسه شیوه نگارش نامه‌های باستانی سغدی و نامه شماره یک کوه مغ، نمایانگر سیر تحول نامه‌نگاری در زبان سغدی از سده‌های اول و دوم میلادی تا سده هشتم میلادی است. در بخشی از این مقاله به این بحث خواهیم پرداخت.

همانگونه که پیشتر آمد، اسناد کوه مغ نخستین بار در «مجموعه سغدی» در سال ۱۹۳۴ م. منتشر شد. در این اثر، برخی از این اسناد بررسی و شرح داده شدند. بیشترین پژوهش را درباره این اسناد پژوهشگران روس انجام داده‌اند. فریمن در سال ۱۹۶۲م. برخی از نوشه‌های تاریخ‌دار با محتوای اقتصادی را خواند و ترجمه کرد. او همچنین نامه‌ها و فرمان‌های دیواشتیچ را بررسی کرد و سیزده متن را ترجمه و منتشر کرد. این ترجمه‌ها به همراه مقالاتی که در مجموعه سغدی چاپ شده بودند در نخستین مجموعه اسناد کوه مغ منتشر شد (فریمن: ۱۹۶۲؛ Freiman: ۱۳۷۷: ۲۰۹-۲۱۹). او با تمام دشواری‌ها نخستین بار نامه شماره یک از اسناد کوه مغ را منتشر کرد و توانست تصویری را که از این نامه در فرهنگستان علوم جمهوری شوروی نگهداری می‌شد پیدا کند. اگرچه این تصویر دارای کیفیت خوبی بود، چون با مقیاس پایین عکس‌برداری شده بود، ابهاماتی را در خوانش خط سغدی نامه ایجاد کرد. البته این تصویر، از تصویر دیگری که در مجموعه خصوصی ا.پولوتی (A.Puloti) (نخستین کاوشگر منطقه کوه مغ و رئیس کمیته ناحیه زحمت‌آباد Zahmatabad Regional Committee) موجود بود، بهتر و با کیفیت‌تر بود. لیوشتیس (Livshits) نخستین بار با دقت بسیار این نامه را در سال ۱۹۶۲م. به صورت حرف‌نویسی و ترجمه به همراه نکات ریشه‌شناسنخی منتشر کرد. او در ضمیمه‌ای که بعداً برای این ترجمه نوشت، یادداشت‌های تکمیلی را که حاصل مشورتش با گرشویچ بود ارائه کرد (Livshits: 1962).

یک سال بعد، همان اثر را بوگولیوبو و اسمیرنوفا دوباره ویراستند (Bogolyubov & Smirnova: 1963). آنها در این ویرایش خوانش‌ها و ترجمه‌های جدیدی برای این نامه پیشنهاد کردند. اگرچه برخی از پیشنهادهای آنها درک ما را از موضوع کلی نامه بیشتر می‌کنند، در موارد بسیاری دلیل و شواهد کافی برای خوانش‌ها و ترجمه‌های جدید این دو دانشمند موجود نیست. افزون‌براین، متأسفانه ویرایش جدید بوگولیوبو و اسمیرنوفا با یادداشت‌های واژه‌شناسنخی همراه نیست. با این حال، اسمیرنوفا در کتاب دیگرش با عنوان

تاریخ سیاسی و اقتصادی سعدیان^۳ تلاش کرد تا در مواردی این کاستی را جبران کند. این نامه تا کنون به زبان فارسی منتشر نشده است.

۲. نامه شماره یک

نامه شماره یک روی کاغذ نازک چینی به رنگ خاکستری روشن نوشته و در بهار سال ۱۹۳۲م. در خرابه‌های دژ باستانی سعدی در کوه مُعَ، واقع در شمال غربی تاجیکستان پیدا شد. چوپانی که این اثر را یافت، تصور کرد این نامه به زبان عربی نوشته شده و نقشة یک گنج قدیمی است. پس از اینکه او نتوانست «گنج» را بیابد، سند را فروخت. این نامه دست به دست شد تا به تملک شخصی به نام «اورتُنی» (Ura-t be) رسید. اما هیچ‌کس نتوانست آن را رمزگشایی کند. در نهایت، تصور اینکه این اثر نقشة گنج است باعث شد تا در سال ۱۹۳۳م. نظر سران اتحاد جماهیر سوری به این اثر جلب شود. آنها نامه شماره یک را مصادره کردند و آن را به شهر دوشنبه بردند.

تشخیص اینکه این سند به زبان سعدی است توجه بسیاری از پژوهشگران و دانشمندان آن دوره را به منطقه کوه مُع جلب کرد و باعث شد تا کاوش‌های جدید و نظاممندی در این ناحیه انجام شود. طی دو سال بعد، حدود ۹۰ اثر دیگر در این ناحیه کشف شد که بیشتر آنها به زبان سعدی بود. تمامی این آثار متعلق به دیوان شاهی دیواشتیچ، شاهزاده پنجیکنت بود. همچنین اسنادی متعلق به دیگر شاهزادگان سعدی در این مجموعه بود که آخرین پناهگاه خود را در همین دژ بر روی کوه مُع یافته بودند. ماهیت اسناد کشف شده بسیار متفاوت است و اسنادی همچون گزارش سری شخصی ناشناس تا گواهی دریافت مقداری غلّه در این مجموعه یافت می‌شود.

۱.۲ متن نامه عبدالرحمٰن صُبْح به دیواشتیچ

1- pr n'm βyy δ'mδ'nk

1- par nām βayē δāmδānē⁴

۱- به نام خداوند آفریننده

2- MN xmyr ''βtrxwm'n pwn swpx 't sywδy-k MLK' sm'rknδc MR'Y

2- čan xamīr Abdu-Rahmān Ibn Ī Sobh at Suydīk xutāw smārkanč ywβw

- ۲- از سوی امیر عبدالرحمن صبح به شاه (و) فرمانده سمرقند
- 3- δy-w'štyc 'sp's ZKn βyy rty nwkr py-'n'kh ZK ny-ztk "ys ZY ZK
- 3- δēwāštīč əspās awēn βayē ərti nukar piyāmāk xō Nižtak āis ti xō
۳- دیواشتیچ، سپاس خدای را. اکنون دیروز نیزتک آمد و
- 4- kwrcy βynptw rty MN xmyr w'nkw pwstkw "brnt pr xmyr xws'nty'kh
- 4- Kurčī βayn-patu ərti čan xamīr wānaku pōstē āþarant par xamīr xusandyāk
۴- آن کاهن، کورچی و از (طرف) امیر چنین نامه‌ای (درباره) خرسندياش از تو
آوردند
- 5- c'β'k rty c'nkw kw t'βyk s'r pwstkw 'krtw δ'rt rtms kw t'm'k s'r prywy-δ
5- čāfāk ərti čānaku kō tāfāk sār pōstē əkirtu δārt rti-mas kō tāmāk sār pariwēð
۵- آنگاه که چنین نامه‌ای برای تو فرستاد، برای من نیز
- 6- 'nøykw m'yδ pwst(kw) 'krtw δ'rt rtkδ pts'r kw t'β'k s'r m'yδ pwst L'
6- anðiku mēð pōstē əkirtu δārt ərtikað patsār kō tāfāk sār mēð pōstē nē
۶- چنین (نامه‌ای) فرستاد پس اگر او چنین نامه‌ای برای تو نفرستاده بود،
- 7- βr'y-š'tyw c'nkw ZY kw t'm'k s'r βr'y-štw δ'rtw rty 'zw m'yδ pwstkw 'kw t'β'k
7- frēštaw čānaku ti kō tāmāk sār frēstu δārt ərti azu mēð pōstē əkō tāfāk
۷- آنچنان که برای من فرستاد، پس من بازهم این نامه را برای تو
- 8- s'r βr'y-šw k'm rty py-št tym kw t'βyk s'r wyδ pwstkw βr'y-š'm k'm
8- sār frāišu kām ərti pēšt tūm kō tāfāk sār wēð pōstē frēšām kām
۸- خواهم فرستاد و این نامه را برای تو خواهم فرستاد
- 9- ZY šw xwty wy-ny ZY ptywšy rty nwkr 'zw kδ'c L' wytw δ'rm cywyδ n'm'k
9- ti šu xutē wēnē ti patyōšē ərti nukar azu kaðāč nē witu-ðāram čiwēð nāmē
۹- تا تو خود آن را ببینی و بشنوی و اکنون من هرگز نامه‌ای
- 10- L' prtr L' šy- tr L' 'strstryw rtkδ týw xwty pr xy-pðw δstw kw xmyr
10- nē fratar nē šiyātar nē (?) ərtikað tāxu xutē par xēpθu δastu kō xamīr
۱۰- بهتر، برتر و (؟) از این نامه ندیده‌ام و اگر تو خود با دست خود به امیر
- 11- s'r w'nkw pwstkw kwn'wt'y kw t'm'k s'r ZY pr'y-myδ þrynh pwstkw kwn'

- 11- sār wānaku pōstē kunāutē kō tāmāk sār ti parimēð fraynā pōstē kunā
 ۱۱- چنین نامهای نوشته، پس برای من نیز به همین روش نامهای بنویس
- 12- rtšw tÿw kδ'c w' xwpt L' βr'y-štw kwn'wt'y L' 'nβy-tw kwn'
 12- ərtišu təxu kaðāč wā xüp nē frāištu kunāutē nē anþaytu kunā
 ۱۲- و تو هرگز نمی توانی نامهای به این خوبی بفرستی و (نظرت را) بیان کنی
- 13- rtms MN pwstk βy-kp'r tym pr ny-z-ytkw ðstw ZY pr kwrcy βynptw ðstw
 13- ərtimas čan pōstē βēkpär fīm par Nižtaku δastu ti par Kurčī βaynpatu δastu
 ۱۳- همچنین، افرونبر آن نامهای که او به دست نیزتک و به دست کورچی کاهن
- 14- ptÿ'm br'y-štw ð'rt ZY pr pwstk w' xštw ð'rt y rty pts'r tÿw xwty
 14- patyām frāištu ðārt ti par pōstē nē nipixštu ðārt ərti patsār təxu xutē
 ۱۴- پیغام برای تو فرستاد اما در آن نامه درباره آن (موضوع) ننوشته بود اما تو خود
- 15- w'nkw βrtþð 'y-š ZY wβy-w ZNH ny-z-tk ZY ZNH kwrcy βynptw tw' 'z-y'm
 šyrxwz-'kt'nt
 ۱۵- آگاه هستی که آنها هر دو، (هم) نیزتک و (هم) کورچی کاهن از دوستان واقعی تو
 هستند
- 16- rtprw tw' prtry'-kh šyrw 'nt'xws'kt ZY ZKw tw' prtry'-kh
 16- ratparu təwā frataryāk širu anduxsəkət ti qwu twā frataryāk
 ۱۶- و بهبودی (سلامتی) تو را بسیار می کوشند (برای سلامتی تو کوشش بسیار
 می کنند) و بهبودی تو را خواستارند
- 17- k'm'nt wβyw ZKn xmyr sytt 'zy'm xy'rt 't prm'nt rty w'nkw kwn'
 17- kāmānt uβyu awēn xamīr sít əzyām xērāt at framānt ərti wānaku kunā
 ۱۷- و هر دو (از دوستان) امیر هستند و کاملاً همه فرمانی را که
- 18- ZY ZKw xmyr pwstk ZNH ðsty ptexš rty 'cw ZK nyztlk ZY ZK kwrcy βynptw
 18- ti awu xamīr pōstē yu ðastē patčaxš ərti əču xō Nižtak ti xō Kurčī βaynpatu

۱۸- در آن نامه از طرف امیر (است) چنین از دستان ایشان پذیر و آنچه را که نیزتک و کورچی کاهن

19- MN xmyr pt̪y'm 'br'nt rt̪šw nyxw n̪'wš rty 'yw m̪ywnw prwyd r'ðh

19- čan xamīr patyām āþarānt ərtišu niyōš ərti ēw mayōnu pariwēð rāθ

۱۹- از (طرف) امیر پیغام آورده‌اند نیوش کن و همیشه به آن راه شو و از آن اطاعت کن

20- šw' w'nk̪w ZY cn'yty 'y-w knpy L' kwn' rty 'yw 'z-mnw L' brky L'

20- šwā wānaku ti čanāytē ēw kambē nē kunā ərti ēw əžamnu nē brāk nē

۲۰- هیچ زمان از آن کوتاهی نکن و هیچ زمان، نه فردا و نه

21- nwr kw wt's'k' s'r 'pstnh kwn' rty 'cw s'c't' krty rty nwr kwn'

21- nūr kō witšāk sār əpstan^s kunā ərti əču sāčāt əkrte ərti nūr kunā

۲۱- اکنون تاخیر مکن و آنچه لازم است، اکنون انجام بده

22- p'rwty kð t̪yw ZKw xmyr prm'nh ywnyð šw'm'ntk L' kwn' rty pts'ř y-wnyð

22- parutí kað taxu awēn xamīr framān yōnēð šawāmandē nē kunā ərti patsār yōnēð

۲۲- زیرا اگر فرمان امیر را فوراً مطابق روش انجام ندهی پس فوراً

23- MN xmyr 'nyh 'nyh prm'nh 'y-stk'm rty ZKh xmyr ZY wzy-z ytrβ

23- čan xamīr anyā anyā framān āis-t-kām ərti yu xamīr ti wzyz(?) yarβ

۲۳- از طرف امیر فرمان دیگری خواهد آمد و آن امیر بسیار (?)

۳. بررسی برخی واژه‌ها و اصطلاحات

*dāman-dāna- : «دادار، بخشندۀ»، از ایرانی باستان: (ka) *yā (ka) dāmi-dāna- تحت‌اللفظی به معنی «دارنده هستی»، قس. و دایی: yātu-dhāna- «دارنده جادو، جادوگر». سیمزولیامز بخش دوم ترکیب را به صورت- *dadāna- بازسازی می‌کند و آن را صفت مفعولی ناگذر از ریشه *dā* «دادن، آفریدن» می‌شمارد. این عبارت برای آغاز نامه، معادل صورت عربی «بسم الله الرحمن الرحيم» است. همین ترکیب را در آغاز نامه‌ها و متون فارسی .(Yakubovitch 2002: 235-236) «pad nām ī dādār ohrmazd» میانه نیز مشاهده می‌کنیم :

Sobh : swpx : «صبح (اسم خاص)»، این نام خاص را نخستین بار بوگولیبو و سمیرنووا بر اساس آنچه که در تاریخ طبری آمده بود تشخیص دادند. در تاریخ طبری آمده که او امیر این منطقه در سال های ۷۲۰-۷۲۱ و ۷۲۷-۷۲۸ م. بوده (Yakubovitch 2002: 236).

espās awēn βayē : معادل عبارت «الحمد لله» است.

piyōn : «دیروز»، یغابی: (قریب ۱۳۷۴) piyāmāk

pōstē : «نامه، کتاب»، سنسکریت: pustaka، فارسی باستان: pavastā، پارتی: pwstg (قریب ۱۳۷۴: ۳۳۱).

tīm : «این»، یغابی: ati-im از (قریب ۱۳۷۴: ۳۹۴).

wēnē : «بینی»، اوستایی: vaēna؛ از *waina- (قریب ۱۳۷۴: ۴۲۱).

patyōšē : «بسنوی»، از pati.gauša (قریب ۱۳۷۴: ۳۱۰).

kaðāč : «هرگز»، پارتی: kaða-cit (قریب ۱۳۷۴: ۱۸۸).

shiyātar : «بهتر»، از srayah-tara- (قریب ۱۳۷۴: ۳۷۹).

padgām : «پیغام»، پارتی: padgām (قریب ۱۳۷۴: ۳۰۸).

niyōš : «نیوش»، فارسی میانه nywš، پارتی ngwš از *ni-gauša- (قریب ۱۳۷۴: ۲۳۶).

əpstan : «تاخیر، دیرکرد»، پارتی bstn، از apa.stana (قریب ۱۳۷۴: ۵۲).

kām : «خواهم فرستاد»، فعل آینده با استفاده از kām؛ زمان آینده در زبان سعدی با افزودن جزء یا ارادت -kā- و یا -kā- به صورت های صرفی فعل مضارع اخباری بیان می شود (زرشناس ۱۳۸۷: ۱۲۶).

۴. ساخت توانشی و فعل مرکب

در زبان سعدی، ساخت توانشی برای بیان مفهوم توانایی و امکان و نیز کامل شدن عملی در گذشته به کار می رود. برخی از پژوهشگران از جمله سیمزویلیامز پیشینه این ساخت را در زبان فارسی باستان تشخیص داده اند. در ستون اول کتیبه داریوش DB1 (سطر ۴۹-۵۰) آمده:

48. θātiy dārayavauš xšāyaθiya naiy pārsa naiy māda naiy amāxam taumāyā kašciy haya avam Gaumātam 50. tayam magum xšaçam dītam caxriyā

۴۸. داریوش شاه گوید: نبود مردی، نه پارسی، نه مادی نه از خاندان ما کسی که آن گئوماته مخ را بتواند رانده از شهریاری کند (برگردان فارسی از مولایی ۱۳۸۴: ۱۰۸). در این سطر از کتیبه داریوش در بیستون، کلمه *xšaçam* اسم در حالت مفعولی به معنی «شهریاری»، صفت مفعولی در حالت مفعولی مفرد مذکور از ریشه فعل *dītam*^۷ به معنی «چیزی را) به زور (از کسی) گرفتن» و *caxriyā* فعل ماضی نقلی تمنایی، سوم شخص مفرد است از ریشه فعل *-kar-* به معنی «کردن، ساختن». به نظر سیمزویلیامز این جمله دارای ساخت توانشی است (381: 2007). او معتقد است ساخت توانشی در چهار کتیبه به زبان فارسی باستان آمده است؛ کتیبه داریوش در بیستون، کتیبه خسایارشا در وان، کتیبه داریوش در نقش رستم (کتیبه DNA) و کتیبه داریوش در شوش (DSf).

در زبان سعدی، بنویست از جمله نحسین پژوهشگرانی بود که به این مقوله پرداخت (Benveniste 1954). پس از او گرشویچ، سیمزویلیامز، یوشیدا و زرشناس نیز ساخت توانشی را در زبان سعدی شرح دادند (Gershevitch 1954: 130-131; Sims-Williams 2007: 381; Yoshida 2009: 302؛ Zreshnas 1387: ۱۲۰-۱۲۱). این ساختار را می‌توان فعل مرکبی تعريف کرد که در آن صورت خاصی از بن ماضی با فعل کمکی- *kun-* و یا *bw-* استفاده می‌شود. در چنین حالتی این ساختار معمولاً در جمله‌های پیرو می‌آید، مثلاً *'krt' βwt* «می‌تواند انجام شود».

ساخت توانشی در زبان سعدی (Sims-Williams 2007: 377)

بن ماضی (ماده سنگین) مختوم به <i>-t</i>	+	<i>kun-</i> / <i>wn-</i> «انجام دادن» (گذر)
بن ماضی (ماده سبک) مختوم به <i>-tu</i>		<i>βw-</i> «شدن» (ناگذر)
بن ماضی (ماده سبک) مختوم به <i>-ta</i>		<i>βw-</i> «شدن» (ناگذر)

همچنین هینگ درباره این ساخت معتقد است «ساخت توانشی برای بیان امکان انجام کاری و معمولاً در جملات منفی به کار می‌رود و البته گاهی برای تمام شدن عملی [در جمله مثبت] ذکر می‌شود (Henning 1958: 91).

در نامه شماره یک، ساخت توانشی به صورت *wānaku pōstē kunāutē* آمده است. جمله مثبت است و امکان انجام کاری را در گذشته نشان می‌دهد.

«ساخت توانشی» یا «ساخت امکانی» در زبان ختنی نیز که یکی دیگر از زبان‌های ایرانی میانه شرقی است مشاهده می‌شود. این ساخت در افعال متعددی با فعل کمکی- *yan* «کردن،

ساختن» و صفت مفعولی فعل مورد نظر با پایانه -u و در ساخت امکانی مجھول و لازم با فعل کمکی hām- «شدن» ساخته می‌شود که صفت مفعولی به لحاظ جنس و شمار و حالت با مفعول جمله مطابقت می‌کند (Emmerick 1987: 279-289؛ میرخراibi ۱۳۸۳: ۸۴-۸۵).

دریاره ساختار فعل مرکب در زبان فارسی بحث‌های فراوان شده است و باورهای پژوهشگران درباره «فعل مرکب» متفاوت است. با این حال، در این پژوهش از تعریف دییرمقدم دریاره فعل مرکب استفاده شده است. او فعل مرکب را اینگونه توصیف می‌کند:

«فعل مرکب به فعلی گفته می‌شود که ساختمان واژی آن بسیط نیست بلکه از پیوند یک سازه غیرفعالی چون اسم، صفت، اسم مفعول، گروه حرف‌اصافه‌ای، یا قید با یک سازه فعلی تشکیل می‌شود، مانند (آرایش کردن = آراستن)» (دییرمقدم ۱۳۷۶: ۲۰).

بنابراین تعریف، فعل epstan kunā به معنی «تا خیر کن» در نامه شماره یک فعل مرکب است که از اسم و همکرد کردن ساخته شده است.

۵. تحلیل شیوه نگارش نامه

شیوه نگارش نامه شماره یک از برخی جهات با سایر نامه‌های کوه مغ تقاضوت دارد. در مجموعه این اسناد، نامه‌هایی که از سوی افراد مختلف به دیواشتیج نوشته شده‌اند دارای عبارت آغازین‌اند، اما عبدالرحممن صبح از عبارت آغازی متداول نامه استفاده نکرده است. در جدول زیر عبارت آغازی در دو نمونه از نامه‌های کوه مغ آمده است:

عبارت آغاز نامه در برخی از نامه‌های کوه مغ

نامه شماره ۱ اسناد کوه مغ	نامه فتوَّن به دیواشتیج	نامه روْخشیان به دیواشتیج
čan xamīr Abdu-Rahmān Ibn ī Sobh at Suydik xutāw smārkanč ywβw	at βayu xuþu mazēxč anut syuðik xutāw smarkanθ xuþu ðiwaštič	at βayu xuþu mazēxč anut syuðik xutāw smarkanθ xuþu ðiwaštič

همچنین، نامه با عبارت متداول 't βyw xwβw/xwt'w/xwt'ynh آغاز شده که در نامه‌های باستانی و برخی نامه‌های کوه مغ مشابه است و بخش میانی عبارت که در اینجا تیره‌تر شده، به آن افروزده شده است: .t sywðy-k MLK' sm'rknōc MR'Y

در این نامه، فرستنده از متداول‌ترین عبارت برای ذکر نام خود استفاده کرده است، یعنی عبارت MN xmyr "βtrxwm'n pwn swpx این عبارت در نامه‌های باستانی نیز به کار رفته است.

عبارت آغاز نامه در نامه‌های باستانی و نامه شماره یک کوه مغ

نامه باستانی شماره ۱	نامه باستانی شماره ۲	نامه باستانی شماره ۳	نامه شماره ۱ استاد کوه مغ
čan ðuyðarya Miwnay āzāč at frīu māt čatis	at þayw xutāw varzakk Nanai- thvār	at þayw xwatāw þyāne-pišē znyð't	čan xamīr Abdu-Rahmān Ibn ī Sobh at Suydīk xutāw smārkanč ywþw
از (طرف) دختر مینوی، زن آزاده، به مادر عزیز	به سرور و خداوندگار بزرگ «وزرگ ننی ثور»	به سرور و خداوندگار ...	از سوی امیر عبدالرحمان صحیح به شاه (و) فرمانده سمرقند

عبارت مربوط به فرستنده نامه در نامه‌های باستانی و نامه شماره یک کوه مغ

نامه باستانی شماره ۱	نامه باستانی شماره ۲	نامه باستانی شماره ۳	نامه شماره ۱ استاد کوه مغ
čan ðuyðarya Miwnay āzāč at frīu māt čatis	pēšt čan xēpθ þandē	čan δāy	čan xamīr Abdu- Rahmān Ibn ī Sobh at Suydīk xutāw smārkanč ywþw
از (طرف) دختر مینوی، زن آزاده، به مادر عزیز	به سرور و خداؤندگار بزرگ «وزرگ ننی ثور»	به سرور و خداوندگار ...	از سوی امیر عبدالرحمان صحیح به شاه (و) فرمانده سمرقند

عبارت ستایش در نامه‌های باستانی و نامه شماره یک کوه مغ

نامه باستانی شماره ۱	نامه باستانی شماره ۲	نامه باستانی شماره ۳	نامه شماره ۱ استاد کوه مغ
āfryu namāčyu	1000 10000 ðrūt	āfrinu namāčyu spāt- zāñük	əspās awēn þayē

مقایسه عبارت آغاز نامه‌ها نشان می‌دهد که نامه شماره یک استاد کوه مغ با عبارت آغازی متداول نوشته نشده است. همچنین بخش مربوط به فرستنده نامه و عبارت ستایش نیز تا حدودی با دیگر نامه‌ها تفاوت دارد.

۶. نتیجه‌گیری

استاد غیردینی زبان سغدی از این جهت که نماینده صورت واقعی زبان سغدی هستند بسیار اهمیت دارند زیرا بیشتر متنون دینی، برگردان آثار از زبان‌های دیگراند. نامه شماره یک استاد کوه مغ یکی از مهم‌ترین نوشه‌های غیردینی سغدی به‌شمار می‌آید. واکاوی پیشینه پژوهش درباره این نامه نشان داد که همچنان موارد زبانی و ساختاری در این نامه نیازمند بررسی بیشتر است. در این پژوهش، هدف بررسی زبانی و ریشه‌شناسی برخی از واژه‌های این نامه بود. با توجه به آنچه گذشت، تحلیل واژه‌هایی همچون pōstē «نامه» و patyām «پیغام» از

لحاظ ریشه‌شناختی ما را به شناخت هرچه بیشتر واژه‌ها و اصطلاحات مربوط به نامه نگاری در زبان سعدی یاری می‌دهد. همچنین ساخت توانشی و فعل مرکبی که در این نامه آمده و در این پژوهش به آن پرداخته شد در راستای شناخت ساخت زبان سعدی است. افزون‌بر این، بررسی و مقایسه شیوه نگارش نامه شماره یک اسناد کوه مغ با سایر نامه‌ها به زبان سعدی نشان داد که شیوه نگارش آنها در بیشتر موارد مشابه است. با این حال، اینکه نامه با عبارت «بسم الله الرحمن الرحيم» آغاز شده نشان از تاثیر زبان عربی در این نامه دارد.

پی‌نوشت‌ها

1. Sogdiiskii sbornik Statei o Pamyatnikakh Sogdiiskogo yazyka i kul'tury, naidennykh na gore Mug u Tadzhikskoi SSR (1934).
2. برای آگاهی بیشتر درباره نامه‌های باستانی سعدی، نک. Sims-Williams ۱۹۴۸: ۶۰۱-۶۱۵؛ Henning ۱۹۴۸: ۶۱۵-۶۰۱. Livshits et al ۲۰۰۱: ۹۱-۱۰۴؛ Sims-Williams ۲۰۰۱؛ and Grenet ۱۹۸۵: ۱۰۱-۱۲۲. نیز جعفری دهقی ۱۳۹۲: ۲۸۹-۲۹۳.
3. The Political and Economic History of Sogdiana.
4. آوانویسی مطابق با فرهنگ سعدی-فارسی-انگلیسی قریب است.
5. <*apa.stana, Parth.'bstn (۱۳۷۴: ۵۲) قریب

فهرست عالیم و اختصارات

- برگرفته شده از >
ریشه فعل ✓
صورت بازسازی شده *
میلادی م.
هجری قمری ه.ق.
Parth. (Parthian)

کتاب‌نامه

- اسمیرنوا، اولگا ایوانوونا (۱۳۹۷). *شرحی از تاریخ سعدی*، ترجمه لیلا رین‌شه، تهران: پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی
- تاریخ طبری یا تاریخ الرسل و الملوك، (۱۳۷۴). ابو جعفر محمد بن جریر طبری، ترجمه ابوالقاسم پاینده، چاپ چهارم، تهران: انتشارات اساطیر
- جعفری دهقی، شیما (۱۳۹۲). «یک نامه سعدی (نامه باستانی سعدی شماره یک)»، *زبان‌شناسی*، سال چهارم، شماره دوم، صص. ۴۹-۳۷
- دیبر مقدم، محمد (۱۳۷۶). « فعل مرکب در زبان فارسی»، مجله زبان‌شناسی، سال ۱۲، شماره ۱۰۲: صص. ۴۴-۱۸
- زرشناش، زهره (۱۳۸۷). دستنامه سعدی (دستور، داستان‌های گزیده، واژه نامه)، تهران: پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی
- فریمن، الکساندر آرنولدوبیچ (۱۳۷۷). «شرحی درباره استاد کوه مغ و برگردان دو سنده»، ترجمه لیلا عسگری، مهر و داد و بهار (یادنامه استاد دکتر مهرداد بهار)، به کوشش امیرکاووس بالازاده، تهران: انجمن آثار و مفاخر فرهنگی، صص ۲۱۹-۲۰۹
- قریب، بذرالزمان (۱۳۷۲). «سعدی‌ها و آسیای میانه»، یاد یار، (مجموعه مقالات درباره آسیای مرکزی)، دفتر اول، به کوشش مسعود مهرابی، تهران: موسسه مطالعات و تحقیقات فرهنگی (پژوهشگاه)، صص. ۲۱-۱
- قریب، بذرالزمان (۱۳۷۴). فرهنگ سعدی (سعدی-فارسی، انگلیسی)، تهران: انتشارات فرهنگان مولایی، چنگیز (۱۳۸۴). راهنمای زبان فارسی باستان (دستور زبان، گزیده متون، واژه‌نامه)، تهران: مهرنامگ
- میرفخاری، مهشید (۱۳۸۳). درآمدی بر زبان ختنی، تهران: پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی

Azarpay, G., et al., (1981). *Sogdian Painting, the Pictorial Epic in Oriental Art*, Berkeley and Los Angeles

Benveniste, E (1954). "Expression de 'pouvoir' en iranien." In: *Bulletin de la Societe de Linguistique de Paris* 50, pp. 56-67 [=Etudes sogdiennes]. Wiesbaden 1979 (Beitrage zur Iranistik9), pp. 287-298]

Bogolyubov, M. and O. Smirnova (1963). Khozyaistvennye dokumenty (Economic documents), *Sogdiiskie dokumenty s gory Mug* (Sogdian documents from Mount Mōğ) 3, Moscow

Chavannes, E (1903). *Documents sur les Tou-Kiue (Turcs) occidentaux*, Saint Petersburg

Emmerick, R.E (1987). "Expression de 'pouvoir' en iranien", *Bulletin de la Societe de Linguistique de Paris* 50, pp. 56-67 [=Etudes sogdiennes]. Wiesbaden 1979 (Beitrage zur Iranistik 9), pp. 287-298]

- Freiman, A (1962). *Opisanie, publikatsii i issledovanie dokumentov s gory Mug, Sogdiiskie dokumenty s gory Mug 1*, Moskva
- Gershevitch, I (1954). *A Grammar of Manichean Sogdian*, Basil Blackwell, Oxford
- Gershevitch, I (1962). "The Soghdian Word for Advice and some Muy Documents", *Central Asian Journal*, 7, pp.90- 95
- Henning, W. B (1948). "The Date of the Sogdian Ancient Letters", *Bulletin of the School of Oriental and African Studies (BSOAS)*, 12, pp. 601-15
- Henning, W.B (1958). "Mitteliranisch", *Handbuch der Orientalistik* 1.4.1.1, pp.20-130
- Livshits V.A (1962). *Juridicheskie dokumenty i pis'ma (Sogdijskie dokumenty sgory Mug*, Vol.II, Moskva
- Livshits, V.A (2008). "The Sogdian Ancient Letters" (I, III), *Iran & the Caucasus*, Vol. 12, No. 2, 289-293
- Semenov, G (2002). "Mugh,Mount", *Encyclopaedia Iranica Online*, acc.04.10, 2018
- Sims.williams, N. & Grenet. F (1985). "The Historical Context of the Sogdian Ancient Letters", *Transition Periods in Iranian History, Actes du Symposium de Fribourg en Brisgau 22-24 mai*, Leuven, pp. 101- 122
- Sims-Williams, N (1991). "A Sogdian Greeting", *Corolla Iranica (Papers in Honor of Prof. Dr. David Neil MacKenzie)*, Frankfurt, pp. 176- 187
- Sims-Williams, N (2001). "The Sogdian Ancient Letter II", *Philologica et Linguistica Historia, Pluralitas Universitas, Festschrift fur Helmut Humbach*, Wissenschaftlicher Verlag Trier
- Sims-Williams. N., Grenet. F. & De La Vaissiere. E (1998) [2001]. "The Sogdian Ancient Letter V", *Bulletin of the Asia Institute*, 12, *Studies in Honor of Paul Bernard*, 91- 104
- Sims-Williams, N (2007). "The Sogdian Potentialis", *Iranian Languages and Texts from Iran and Turan, Ronald E. Emmerick Memorial Volume*, Edited by Maria Macuch, Mauro Maggi and Werner Sundermann, Wiesbaden, Harrassowitz Verlag, pp.418-386
- Sogdiiskii sbornik Statei o Pamyatnikakh Sogdiiskogo yazyka i kul'tury, naidennykh na gore Mug u Tadzhikskoi SSR*, Leningrad, 1934
- Yakubovitch, I (2002). "Mugh 1.I. Revisited", *Studia Iranica*, 31, pp. 231- 253
- Yoshida, Y (2009). "Sogdian", *The Iranian Languages*, ed. Gernot Windfuhr, London and New York: Routledge